

1) Art. 22 ust. 1 lit. a) (i) i lit. c) (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz art. 22 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71, zmienionych i uaktualnionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 3 czerwca 1983 r., należy rozumieć w ten sposób, że instytucja właściwa, która poprzez wydanie druku E 111 lub E 112 wyraziła zgodę na to, aby jednemu z jej ubezpieczonych z tytułu zabezpieczenia społecznego świadczone zabiegi medyczne w Państwie Członkowskim innym niż właściwe Państwo Członkowskie jest związana rozpoznaniem i zaleceniami dotyczącymi nagłej konieczności przeprowadzenia zabiegów ratujących życie, dokonanymi w okresie ważności druku przez lekarzy instytucji Państwa Członkowskiego miejsca pobytu, jak również podjętą w tym samym okresie, na podstawie tego rozpoznania i zaleceń oraz aktualnego stanu wiedzy medycznej decyzją tych lekarzy o przewiezieniu zainteresowanego do szpitala położonego w innym państwie, nawet jeśli jest to państwo trzecie. Jednak w takiej sytuacji, zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. a) (i) i lit. c) (i) rozporządzenia nr 1408/71 prawo ubezpieczonego do świadczeń rzeczowych udzielanych na rachunek instytucji właściwej jest uzależnione od tego, czy zgodnie z ustawodawstwem stosowanym przez instytucję Państwa Członkowskiego miejsca pobytu ma ona obowiązek udzielenia osobie, która jest w niej ubezpieczona, świadczeń rzeczowych odpowiadających takim zabiegom.

W takich okolicznościach instytucja właściwa nie ma prawa ani do domagania się od zainteresowanego powrotu do właściwego Państwa Członkowskiego w celu poddania się kontroli medycznej, ani do poddania go takiej kontroli w Państwie Członkowskim miejsca pobytu, ani do zatwierdzania przez siebie rozpoznania, zaleceń i decyzji, o których mowa wyżej.

2) W przypadku, gdy lekarze instytucji Państwa Członkowskiego miejsca pobytu zdecydowali się, w celu ratowania życia i w świetle aktualnej wiedzy medycznej, na przewiezienie ubezpieczonego do szpitala położonego na terytorium państwa trzeciego, art. 22 ust. 1 lit. a) (i) i lit. c) (i) rozporządzenia nr 1408/71 należy rozumieć w ten sposób, że koszty zabiegów wykonanych w tym ostatnim państwie powinny być pokrywane przez tę instytucję zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem, na takich samych warunkach, do których są uprawnieni ubezpieczeni podlegający ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego. Co się tyczy zabiegów znajdujących się wśród świadczeń przewidzianych przez ustawodawstwo właściwego Państwa Członkowskiego, instytucja właściwa powinna następnie ponieść koszty tak udzielonych świadczeń, zwracając je instytucji Państwa Członkowskiego miejsca pobytu na warunkach przewidzianych w art. 36 rozporządzenia nr 1408/71.

W przypadku gdy koszt zabiegów przeprowadzonych w państwie trzecim nie został pokryty przez instytucję Państwa Członkowskiego miejsca pobytu, lecz zostanie ustalone, że osoba zainteresowana była uprawniona do uzyskania zwrotu takich kosztów i że zabiegi te znajdują się wśród świadczeń przewidzianych przez ustawodawstwo właściwego Państwa Członkowskiego, na instytucji właściwej spoczywa ciężar bezpośredniego zwrotu tej osobie lub jej

następcom prawnym kosztów tych zabiegów, tak aby zagwarantować pokrycie kosztów w takim zakresie, jaki przysługiwałby jej na podstawie art. 22 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71.

(¹) Dz.U. C 146 z 21.06.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-157/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 68/360/EWG, 73/148/EWG, 90/365/EWG i 64/221/EWG — Prawo pobytu — Dokument pobytowy — Obywatel państwa trzeciego będący członkiem rodziny obywatela wspólnotowego — Termin wydania dokumentu pobytowego)

(2005/C 132/11)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-157/03 **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: C. O'Reilly oraz L. Escobar Guerrero) przeciwko **Królestwu Hiszpanii** (pełnomocnik: N. Díaz Abad), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 7 kwietnia 2003 r., Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, J. Makarczyk (sprawozdawca), P. Kūris i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) — Nie dokonując prawidłowo transpozycji do wewnętrznego porządku prawnego dyrektywy Rady 68/360/EWG z dnia 15 października 1968 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w przemieszczaniu się i pobycie pracowników Państw Członkowskich i ich rodzin we Wspólnocie, dyrektywy Rady 73/148/EWG z dnia 21 maja 1973 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w zakresie przemieszczania się i pobytu obywateli Państw Członkowskich w obrębie Wspólnoty, które dotyczą przedsiębiorczości i świadczenia usług oraz dyrektywy Rady 90/365/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie prawa pobytu pracowników i osób prowadzących działalność na własny rachunek, które zakończyły działalność zawodową, a w szczególności uzależniając wydanie dokumentu pobytowego obywatelom państwa trzeciego będącym członkami rodziny obywatela wspólnotowego korzystającego z prawa do swobodnego przemieszczania się od obowiązku uzyskania wizego pobytowego, oraz

— nie wydając dokumentu pobytowego tak szybko, jak to jest możliwe, a w każdym razie nie później niż sześć miesięcy od daty złożenia wniosku o wydanie tego dokumentu, niezgodnie z przepisami dyrektywy Rady 64/221/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie koordynacji specjalnych środków dotyczących przemieszczania się i pobytu cudzoziemców, uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego,

Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy tych dyrektyw.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami.

(¹) Dz.U C 135 z 07.06.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 15 marca 2005 r.

w sprawie C-160/03 Królestwo Hiszpanii przeciwko Eurojustowi (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE — Skarga wniesiona przez Państwo Członkowskie na ogłoszenia o naborze wydane przez Eurojust na stanowiska pracowników tymczasowych — Brak właściwości Trybunału — Niedopuszczalność)

(2005/C 132/12)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-160/03 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 8 kwietnia 2003 r., **Królestwo Hiszpanii** (pełnomocnik: L. Fraguas Gadea) popierane przez **Republikę Finlandii** (pełnomocnik: T. Pynnä) przeciwko **Eurojustowi** (adwokaci: J. Rivas de Andrés i D. O'Keeffe), Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas (sprawozdawca) i A. Borg Barthet, prezesi izb, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, G. Arestis, M. Ilesič i J. Malenovský, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 15 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Skarga jest niedopuszczalna.
2. Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami.
3. Republika Finlandii ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 146 z 21.06.2003 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie C-170/03 (wniosek Hoge Raad der Nederlanden o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): **Staatssecretaris van Financiën przeciwko J.H.M. Feronowi** (¹)

(Rozporządzenie (EWG) nr 918/83 — Zwolnienia celne — Pojęcie „mienia osobistego” oraz „posiadania” — Pojazd samochodowy oddany do dyspozycji osoby przez jej pracodawcę)

(2005/C 132/13)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-170/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 14 kwietnia 2003 r., w postępowaniu: **Staatssecretaris van Financiën** przeciwko **J. H. M. Feronowi**, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, K. Lenaerts, S. von Bahr (sprawozdawca) oraz K. Schiemann, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Samochód osobowy, taki jak będący przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, jest uważany za składnik mienia osobistego w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych i może korzystać ze zwolnienia celnego w rozumieniu art. 2 i 3 tegoż rozporządzenia.

(¹) Dz.U. Dz 146 z 21.6.2003